

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agenția Națională de Administrare Fiscală Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Str. Apolodor nr.17 sector 5, București
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336 85 48
e-mail : contestații.anaf@mfinante.ro

DECIZIA NR.264/2012

privind soluționarea contestației depusă de
S.C. .X.S.R.L. in faliment

înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul
Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr..X./31.01.2012

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili prin adresa nr.X/25.01.2012, înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sub nr.X/31.01.2012 asupra contestației formulată de **S.C. .X.S.R.L.**, cu sediul în .X., Str. X nr.X, județul .X., CUI ROX prin administrator special .X. desemnat de AGA conform Procesului verbal din data de 21.11.2011.

Contestația este formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 și a Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 emise de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. și are ca obiect suma totală de **.X. lei** reprezentând:

- **.X. lei – accize,**
- **.X. lei – dobânzi aferente accize,**
- **.X. lei – penalități aferente accize.**

În raport de data întocmirii actului atacat, respectiv **02.12.2011**, contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.207 alin.(1) din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată la Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. la data de **03.01.2012**, așa cum rezultă din ștampila aplicată de serviciul registratură pe originalul contestației, aflată la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art.205, art.206, art 207 alin.(1) și art.209 alin.(1) lit.c din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de **S.C. .X.S.R.L. in faliment**.

I.Prin contestația formulată, societatea solicită anularea Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 și a Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 emise de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., motivând următoarele:

S.C. .X.S.R.L. susține că în perioada 01.11.2008 – 30.06.2009 a deținut instalații de fabricație a berii cu o capacitate nominală de producție sub X hl/an și consideră că îi sunt aplicabile prevederile art.169 alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal cu modificările ulterioare, referitoare accizei specifice reduse. Societatea arată că în legislația specifică nu există o definiție pentru noțiunea „capacitate nominală de producție”, aceasta neputând fi confundată cu noțiunile „capacitate proiectată”, „capacitate deținută”, ori „capacitate calculată”, așa cum au interpretat inspectorii fiscali atunci când au concluzionat că societatea avea în perioada anterior menționată o capacitate nominală care depășea X hl/an. Societatea invocă în acest sens un raport de expertiză tehnică judiciară întocmit în dosarul nr..X./270/2009 la Judecătoria .X..

S.C. .X.S.R.L. susține că și pentru perioada 01.01.2010 – 31.03.2010 beneficiază de accize specifice reduse deoarece conform art.169, alin.(21) introdus prin Legea nr.343/2009 privind aprobarea O.U.G. nr.200/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr.571/2003 privind Codul Fiscal, începând cu anul 2010 beneficiază de accize specifice reduse și producătorii de bere care dețin instalații de fabricație cu o capacitate nominală ce depășește .X. hl/an, dar care estimează o producție anuală sub capacitatea de .X. hl/an și care îndeplinesc cerințele prevăzute la alin.(4), cu condiția înștiințării autorității fiscale competente în termenul prevăzut la alin.(3). Societatea consideră că dispozițiile

legale care se referă la un plafon anual vizează anul calendaristic, iar nu orice perioadă de 12 luni arbitrar stabilită de inspectorii fiscali. Societatea învederează că a produs o cantitate de bere sub .X. hl/an în oricare dintre anii calendaristici avuți în vedere în perioada supusă inspecției.

Referitor la diferența de accize în sumă de .X. lei, calculată de organele vamale aferent perioadei 01.04.2010 – 31.05.2010, societatea consideră că deoarece în anul 2010, producția totală de bere de .X. hl a fost sub plafonul legal prevăzut de .X. hl/an, avea dreptul de a aplica la calculul accizei cota redusă. Societatea susține că în anul 2010 a avut o producție totală de .X. hl, iar ulterior divizării și înstrăinării instalațiilor de producție nu a mai produs bere peste cantitatea de .X. hl. Societatea consideră că organele vamale nu aveau dreptul să estimeze cât ar fi produs S.C. .X.S.R.L. în condițiile funcționării utilajelor tot anul 2010.

Referitor la diferența de accize în sumă de .X. lei, calculată de organele vamale pentru pierderile aferente fazei tehnologice a îmbutelierii, societatea o consideră nedatorată întrucât pierderile au fost evidențiate în documentele firmei și au fost confirmate de experți independenți, considerând că în cazul în care pierderile iremediabile sunt normale, întocmirea unui proces verbal pentru evidențierea acestor pierderi nu mai este necesară deoarece în aceste cazuri se întocmesc documente specifice de evidențiere a pierderilor. Totodată, societatea anexează la contestație copii ale proceselor verbale privind înregistrarea pierderilor.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 întocmite de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., s-au constatat următoarele:

În perioada 01.11.2008 – 30.06.2009 societatea avea obligația să aplice la calculul accizei pentru bere cota standard întrucât a deținut instalații de fabricație a berii cu o capacitate nominală de producție de peste .X. hl/an, fapt ce nu îi permitea să aplice la calculul accizei cota redusă prevăzută la art.169 alin.(2) din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal cu modificările ulterioare. Aferent perioadei 01.11.2008 – 30.06.2009, organele vamale au stabilit o diferență de accize în sumă de .X. lei prin aplicarea cotei standard de accize.

În perioada 01.01.2010 – 31.03.2010 societatea avea obligația să aplice la calculul accizei pentru bere cota standard întrucât nu a îndeplinit condițiile prevăzute la art.169 alin.2 indice 1 din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal cu modificările ulterioare. Producția de bere nu s-a desfășurat pe tot

parcursul anului 2010 astfel încât producția anuală realizată să poată fi comparată cu producția anuală estimată de sub .X. hl/an, facilitatea putând fi aplicată numai dacă producția realizată pe tot parcursul anului 2010 ar fi fost sub .X. hl/an. În anul 2010, în perioada de funcționare a instalațiilor de producție la societatea contestatoare a fost realizată o producție lunară de .X. hl ceea ce dtermină o producție estimată pentru tot anul 2010 de .X. hl, superioară plafonului de .X. hl/an. Aferent perioadei 01.01.2010 – 31.03.2010, organele vamale au stabilit o diferență de accize în sumă de .X. lei prin aplicarea cotei standard de accize.

În perioada 01.04.2010 – 31.05.2010 societatea avea obligația să aplice la calculul accizei pentru bere cota standard întrucât pentru vânzările din acest interval de timp societatea a omis a asigura corelarea cu momentul exigibilității accizei – al eliberării efective pentru consum, când nivelul accizei ce se impunea a fi aplicat de contribuabil era cel al accizei standard, conform prevederilor art.165 și art.166 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal cu modificările ulterioare. Aferent perioadei 01.04.2010 – 31.05.2010, organele vamale au stabilit o diferență de accize în sumă de .X. lei prin aplicarea cotei standard de accize.

În perioada 01.11.2008 – 31.03.2009 societatea a înregistrat cantitatea de .X. hl bere ca ieșiri din regimul suspensiv prin pierderi aferente fazei tehnologice a îmbutelierii, neîncadrabile în coeficientul mediu de pierderi admisibil de 2,8 % pentru perioada noiembrie 2008 – martie 2009, generatoare a exigibilității accizelor conform art.165, art.192 alin.(3) ori art.206 indice 6, art.206 indice 7 alin.(1) lit.a), alin.(6), după caz din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal cu modificările ulterioare. S-a mai constatat că societatea nu a îndeplinit condițiile specificate la pct.16 lit.b) ori pct.73 alin.(3) lit.a), c), după caz de la Titlul VII din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin HG nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare. Aferent perioadei 01.11.2008 – 31.03.2009, organele vamale au stabilit o diferență de accize în sumă de .X. lei.

Pentru neplata la scadență a diferenței de accize în sumă de .X. lei, constatată la control, organele vamale au calculat în sarcina societății dobânzi în cuantum de .X. lei și penalități în cuantum de .X. lei.

III. Luând în considerare constatările organelor de inspecție, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative invocate de contestatoare și organele de inspecție, se rețin următoarele:

1. Referitor la diferența de accize în sumă de .X. lei aferentă perioadei 01.11.2008 – 30.06.2009, cauza supusă soluționării este dacă în condițiile deținerii unei capacități de producție mai mari de .X. hl de bere pe an, societatea putea aplica la calculul accizei pentru bere cota redusă.

În fapt, în perioada 01.11.2008 – 30.06.2009 societatea a deținut instalații de fabricație a berii cu o capacitate nominală de producție de peste .X. hl/an. La calculul accizei pentru bere corespunzător acestei perioade societatea a utilizat cota redusă de accize.

În drept, sunt incidente dispozițiile art.169 alin.(2) – (5) din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal cu modificările ulterioare care prevăd: *“(2) Pentru berea produsă de micii producători independenți, care dețin instalații de fabricație cu o capacitate nominală care nu depășește .X. hl/an, se aplică accize specifice reduse. Același regim se aplică și pentru berea provenită de la micii producători independenți din statele membre, care au o capacitate nominală de producție ce nu depășește .X. hl/an.*

(3) Fiecare antrepozitar autorizat ca producător de bere are obligația de a depune la autoritatea fiscală competentă, până la data de 15 ianuarie a fiecărui an, o declarație pe propria răspundere privind capacitățile de producție pe care le deține, conform prevederilor din norme.

(4) Beneficiază de nivelul redus al accizelor toți operatorii economici mici producători care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții: sunt operatori economici producători de bere care, din punct de vedere juridic și economic, sunt independenți față de orice alt operator economic producător de bere; utilizează instalații fizice distincte de cele ale altor fabrici de bere; folosesc spații de producție diferite de cele ale oricărui alt operator economic producător de bere și nu funcționează sub licența de produs a altui operator economic producător de bere.

(5) În situația în care antrepozitarul autorizat pentru producția de bere, care beneficiază de nivelul redus al accizelor, își mărește capacitatea de producție prin achiziționarea de noi capacități sau extinderea celor existente, acesta va înștiința în scris autoritatea fiscală competentă despre modificările produse, va calcula și va vărsa la bugetul de stat accizele, în cuantumul corespunzător noii capacități de producție, începând cu luna imediat următoare celei în care a avut loc punerea în funcțiune a acesteia, potrivit prevederilor din norme”.

Din analiza acestor dispoziții normative rezultă cu claritate faptul că pentru a beneficia de aplicarea accizei specifice reduse în cazul micilor producători de bere, condiția impusă de legiuitor este ca aceștia să nu dețină instalații cu o capacitate nominală de producție mai mare de .X. hl/an. Din economia textului normativ anterior explicat reiese că nu s-a avut în vedere la stabilirea capacității de producție dacă instalațiile sunt sau nu puse în funcțiune ci totalul capacității de producție deținută de antrepozitarul autorizat pentru

producția de bere. Față de susținerile societății din contestație privitoare la noțiunea „capacitate nominală de producție”, prin adresa nr..X./03.02.2012 s-a solicitat punct de vedere Direcției generale legislație cod fiscal din cadrul Ministerului Finanțelor Publice. Prin adresa de răspuns nr..X./26.03.2012, Direcția generală legislație cod fiscal a precizat că prin capacitate nominală se înțelege capacitatea de producție deținută de antrepozitarul autorizat, concluzie ce rezultă din interpretarea sistematică a prevederilor normative incidente în materie în perioada verificată.

Având în vedere faptul că în perioada 01.11.2008 – 30.06.2009 societatea a deținut instalații de fabricație a berii cu o capacitate nominală de producție de peste .X. hl/an, la calculul accizei pentru bere corespunzător acestei perioade societatea nu putea utiliza cota redusă de accize. În mod legal organele vamale au recalculat acciza la bere datorată de societate pentru această perioadă, prin aplicarea cotei standard de accize stabilind în sarcina societății o diferență de accize în cuantum de .X. lei, sumă pentru care contestația va fi respinsă ca neîntemeiată în baza art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală care prevede: “*Contestația poate fi respinsă ca:*

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”.

2. Referitor la diferența de accize în sumă de .X. lei aferentă perioada 01.01.2010 – 31.03.2010 și la diferența de accize în sumă de .X. lei aferentă perioada 01.04.2010 – 31.05.2010 cauza supusă soluționării este dacă în condițiile realizării unei producții medii lunare în anul 2010 de .X. hl ceea ce determină o producție estimată pentru tot anul 2010 de .X. hl, superioară plafonului de .X. hl/an, societatea putea aplica la calculul accizei pentru bere cota redusă

În fapt, în anul 2010, în perioada ianuarie – iulie în care antrepozitul fiscal a funcționat, S.C. .X.S.R.L. a realizat o producție de .X. hl bere. Rezultă că producția medie lunară a fost de .X. hl, iar producția anuală estimată este de .X. hl. Întrucât producția anuală estimată este superioară plafonului de .X. hl/an, organele vamale au stabilit o diferență de accize pentru perioada 01.01.2010 – 31.05.2010 prin aplicarea cotei standard de accize.

În drept, în perioada analizată sunt incidente dispozițiile art.169 alin.(2¹) și următoarele din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal cu modificările ulterioare care prevăd: “(2¹) *Începând cu anul 2010, beneficiază de accize specifice reduse și producătorii de bere care dețin instalații de fabricație cu o capacitate nominală ce depășește .X. hl/an, estimează o producție anuală sub cantitatea de .X. hl/an și care îndeplinesc cerințele prevăzute la alin. (4), cu condiția înștiințării autorității fiscale competente în termenul prevăzut la alin. (3), conform prevederilor din norme.*

(2²) *Producătorii de bere prevăzuți la alin. (2¹), care în cursul anului constată că producția realizată depășește cantitatea de .X. hl/an, datorează acciza specifică și au obligația plății, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care se constată depășirea respectivei cantități, a diferenței dintre acciza specifică și acciza specifică redusă, precum și a majorărilor de întârziere aferente diferenței de plată, potrivit dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În cadrul aceluiași termen, producătorii de bere au obligația de a depune la autoritatea fiscală competentă declarații rectificative pentru fiecare dintre perioadele fiscale în care au declarat și plătit acciza specifică redusă.*

(2³) *Producătorii de bere prevăzuți la alin. (2¹), care în cursul anului estimează că vor avea o producție care va depăși cantitatea de .X. hl/an, pot plăti acciza specifică și vor înștiința despre acest fapt autoritatea fiscală competentă. Înștiințarea autorității fiscale competente cu privire la aplicarea accizei specifice nu înlătură obligația plății diferenței dintre acciza specifică și acciza specifică redusă, precum și a majorărilor de întârziere aferente diferenței potrivit dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare. În vederea evidențierii obligațiilor fiscale datorate în plus față de cele achitate cu titlu de acciză specifică redusă, producătorii de bere au obligația de a depune la autoritatea fiscală competentă declarații rectificative pentru fiecare dintre perioadele fiscale în care au declarat și plătit acciza specifică redusă”.*

Din conținutul acestor dispoziții normative rezultă că în anul 2010 puteau beneficia de aplicarea cotei reduse de accize și acei antrepozitari care dețineau instalații de fabricare a berii cu o capacitate nominală de producție mai mare de .X. hl/an, însă estimau și realizau o producție anuală mai mică de .X. hl. Legiuitorul a prevăzut și situația în care pe parcursul anului producția depășește plafonul de .X. hl, obligând operatorii să depună declarații rectificative și să plătească diferența de accize împreună cu accesoriile aferente, pentru perioada scursă până la depășirea plafonului, când operatorul economic a beneficiat de acciza redusă.

De asemenea, prin adresa nr..X./26.03.2012, Direcția generală legislație cod fiscal a precizat că „producția anuală ... reprezintă producția realizată sau estimată a se realiza de către producătorul de bere într-un an calendaristic, în funcție de piața de desfacere și de faptul că produsul realizat are un caracter sezonier”.

A considera producția anuală ca fiind acea producție realizată de operatorul economic în perioada de funcționare a instalațiilor până la înstrăinarea către un alt operator așa cum consideră societatea ar goli de conținut prevederile de la art.169 alin.(2¹) și următoarele din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal, astfel cum a fost modificată de la 01.01.2010, când s-a dat posibilitatea aplicării cotei reduse de accize și pentru producătorii care dețineau instalații cu o capacitate nominală de producție mai mare de .X. hl/an, însă a fost limitată numai pentru acei operatori care realizau producție anuală sub acest plafon, aceasta neînsemnând ca în cursul anului, anterior atingerii plafonului de .X. hl, operatorul să procedeze la înstrăinarea instalațiilor pentru a nu intra sub incidența art.169 alin.(2²) și (2³) din Legea nr.571/2003 privind codul fiscal cu modificările ulterioare, anterior explicitate.

În consecință, în mod legal organele vamale au stabilit că pentru perioada 01.01.2010 – 31.05.2010 societatea nu poate aplica la calculul accizei cota redusă, stabilind suplimentar de plată cu titlu de accize suma de .X. lei pentru perioada 01.01.2010 – 31.03.2010 și suma de .X. lei pentru perioada 01.04.2010 – 31.05.2010 prin aplicarea cotei standard de accize. Și pentru aceste diferențe contestația va fi respinsă ca neîntemeiată în baza art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.a) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală care prevede: “*Contestația poate fi respinsă ca:*

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;”.

3. Referitor la diferența de accize în sumă de .X. lei aferentă pierderilor aferente fazei tehnologice a îmbutelierii neîncadrabile în coeficientul mediu de pierderi admisibile în perioada noiembrie 2008 – martie 2009 Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este investită să se pronunțe dacă aceste pierderi sunt accizabile în condițiile în care pe baza actelor

existente la dosar nu se poate analiza respectarea condițiilor prevăzute pentru admiterea ca neimpozabile a pierderilor .

În fapt, organele vamale au constatat că în perioada noiembrie 2008 – martie 2009, societatea a înregistrat cantitatea de .X. hl bere reprezentând ieșiri din regimul suspensiv sub forma pierderilor aferente fazei tehnologice a îmbutelierii, neîncadrabile în coeficientul mediu admisibil de 2,8%.

Organele vamale au stabilit ca aceste pierderi nu se încadrează în categoria pierderilor neimpozabile și au stabilit de plată în sarcina societății accize în sumă de .X. lei corespunzătoare acestei cantități de bere ieșită din regimul suspensiv.

În drept, în materia pierderilor de produse accizabile, în perioada supusă inspecției sunt incidente dispozițiile art. 192 - Momentul exigibilității accizelor – din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

“ (3) În cazul pierderilor sau lipsurilor, acciza pentru un produs accizabil devine exigibilă la data când se constată o pierdere sau o lipsă a produsului accizabil.

(4) Prevederea alin. (3) nu se aplică și plata accizei nu se datorează dacă pierderea sau lipsa intervine în perioada în care produsul accizabil se află într-un regim suspensiv și sunt îndeplinite oricare dintre următoarele condiții:

a) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită vărsării, spargerii, incendierii, inundațiilor sau altor cazuri de forță majoră, dar numai în situația în care autoritățile fiscale competente i se prezintă dovezi satisfăcătoare cu privire la evenimentul respectiv, împreună cu informația privind cantitatea de produs care nu este disponibilă pentru a fi folosită în România;

b) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită evaporării sau altor cauze care reprezintă rezultatul natural al producerii, deținerii sau deplasării produsului, dar numai în situația în care cantitatea de produs care nu este disponibilă pentru a fi folosită în România nu depășește limitele prevăzute în norme, respectiv art. 206⁷ - Eliberarea pentru consum - din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare de la 30.03.2010 care precizează:

(5) Distrugerea totală sau pierderea iremediabilă a produselor accizabile aflate sub regim suspensiv de accize, dintr-o cauză ce ține de natura produselor, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră sau ca o consecință a autorizării de către autoritatea competentă, nu este considerată eliberare pentru consum.

(6) În sensul prezentului capitol, produsele sunt considerate distruse total sau pierdute iremediabil atunci când devin inutilizabile ca produse accizabile. Distrugerea totală sau pierderea iremediabilă a produselor accizabile trebuie dovedită autorității competente, potrivit precizărilor din normele metodologice”.

Referitor la pierderile de produse accizabile Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, cu modificările și completările ulterioare, aplicabile până la 01.04.2010, prevedeau la pct.16, că în cazul pierderilor sau lipsurilor de produse accizabile, acestea se admit ca neimpozabile atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

”a) pot fi dovedite prin procese-verbale privind înregistrarea pierderilor sau lipsurilor;

b) se încadrează în limitele prevăzute în normele tehnice ale utilajelor și instalațiilor; și

c) sunt evidențiate și înregistrate în contabilitate.”

Din analiza Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 nu reiese dacă societatea a respectat cumulativ cerințele impuse de legislația în vigoare pentru admiterea ca neaccizabile a pierderilor de bere. Organul de inspecție din cadrul Direcției Regionale pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. a precizat că pierderile nu se încadrează în prevederile art.165, art.192 alin.(3) ori 206 indice 6, art.206 indice 7, alin.(1) lit.a) și alin.(6) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare precum și faptul că societatea nu a respectat condițiile specificate la pct.16 lit.b) ori pct.73 alin.(3), lit.a), c) după caz de la titlul VII din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, fără a prezenta situația de fapt care se încadrează în temeiurile de drept invocate, astfel încât organul de soluționare este în imposibilitate să se pronunțe asupra naturii pierderilor înregistrate de societate în faza de îmbuteliere a berii.

Pe de altă parte societatea susține că pierderile normate sunt mai mari decât cele efectiv realizate de societate, anexând prescripții tehnice ale utilajelor și procese verbale pentru evidențierea pierderilor.

În aceste condiții, în baza dispozițiilor art.216 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora :

“Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare”

coroborate cu pct.11.6 din Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, aprobate prin Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/25.05.2011, care prevede:

“11.6. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente. ”, se va desființa Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 întocmite de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., urmând ca organele vamale competente să renalizeze cauza pentru aceeași perioadă și aceeași obligație bugetară în raport de prevederile actelor normative incidente în materie și de cele reținute în motivarea prezentei decizii.

4. Referitor la accesoriile în quantum de .X. lei reprezentând dobânzi și respectiv în quantum de .X. lei reprezentând penalități aferente accizelor analizate la capitolele precedente

se reține că acestea au fost calculate în baza art.119 alin.(1), art.120 alin.(1), alin.(2) și art.120 ^1 alin.(1), alin.(2) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează:

ART. 119

Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

ART. 120

Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv.

ART. 120^1*)

Penalități de întârziere

(1) Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale.

(2) Nivelul penalității de întârziere se stabilește astfel:

a) dacă stingerea se realizează în primele 30 de zile de la scadență, nu se datorează și nu se calculează penalități de întârziere pentru obligațiile fiscale principale stinse;

b) dacă stingerea se realizează în următoarele 60 de zile, nivelul penalității de întârziere este de 5% din obligațiile fiscale principale stinse;

c) după împlinirea termenului prevăzut la lit. b), nivelul penalității de întârziere este de 15% din obligațiile fiscale principale rămase nestinse.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.

Având în vedere soluția de la pct.3 din motivarea prezentei decizii referitoare la desființarea parțială a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 întocmite de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., pentru diferența de accize în sumă de .X. lei, care se cuprinde în baza de calcul a accesoriilor contestate precum și faptul că prin decizia de impunere contestată accesoriile nu au fost calculate distinct pentru fiecare diferență de accize constatată în urma inspecției, prin adresa nr..X./09.04.2012 s-a solicitat Direcției regionale pentru accize și operațiuni vamale .X. să precizeze cuantumul dobânzilor și respectiv al penalităților de întârziere aferente diferenței de accize în sumă de .X. lei.

Prin adresa de răspuns nr.X/19.04.2012 Direcția regională pentru accize și operațiuni vamale .X. a precizat că determinarea obligațiilor accesorii pe componente (cauze) ale diferenței de obligații suplimentare de plată ar conduce la rezultate arbitrare ale cuantumului accesoriilor, cazul de denaturare cel mai evident fiind la stabilirea penalităților de întârziere.

În aceste condiții, ținând seama de soluția de desființare parțială a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 întocmite de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., pentru diferența de accize în sumă de .X. lei, care se cuprinde în baza de calcul a accesoriilor contestate se va face aplicațiunea prevederilor art.216 alin.(3) și alin.(3¹) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căror :

“Prin decizie se poate desființa total sau parțial actul administrativ atacat, situație în care urmează să se încheie un nou act administrativ fiscal care va avea în vedere strict considerentele deciziei de soluționare”

coroborat cu prevederile pct.11.6 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, care prevede:

“11.6. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același

obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente. ”, se va desființa Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 întocmite de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., pentru accesoriile în cuantum de .X. lei reprezentând dobânzi și respectiv în cuantum de .X. lei reprezentând penalități aferente accizelor, urmând ca organele vamale să reanalizeze cuantumul accesoriilor datorate de operatorul economic pentru aceeași perioadă avută în vedere prin actul desființat, în funcție de cuantumul accizelor ce va fi stabilit în urma reanalizării cauzei dispusă la capitolul precedent.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei, în baza art.216 alin.(1), alin.(3) și alin. (3¹) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct.11.1, lit.a) și 11.6 din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C. .X.S.R.L. împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 și a Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 emise de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. pentru suma de **X lei reprezentând accize.**

2. Desființarea parțială a Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr..X./02.12.2011 și a Raportului de inspecție fiscală nr..X./30.11.2011 emise de Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. pentru suma totală de **X lei reprezentând:**

.X. lei - accize;

.X.lei-accesorii aferente accizelor stabilite

suplimentar,

urmând ca organele vamale să reanalizeze cauza pentru aceeași perioadă și aceleași obligații bugetare în raport de prevederile actelor normative incidente în

materie și de cele reținute în motivarea prezentei decizii și să emită un nou act administrativ fiscal.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării, conform prevederilor legale.

DIRECTOR GENERAL

X